

מסורת הש"ס

א) וימאָט טאָן מנחות 8 ק.
ב) ע"י מבי"חא משפטים פ"ד,
ג) ע"י ת"כ ויקרא נדבא פריש"י
ד) ה"ט, כו ב פ"א הי"א,
ה) ירושל' שבת פ"ד ה"ב,
ו) מנחות 11, 11 א) 1) ע"י תו"ר
כריתות כד: ד"ה קסבג),
ז) פסחים 7טז, 8) לעיל פד"ו,
ח) ע"ל כז, 9) מנחות ק"א,
ט) מטהרין ח: ויפ"ש,
10) ע"י מ"יבמותפג:ווסס איתוי קושיאוובתמא,וע"פ סנהדרין: ד"ה אלא, 11) ע"י יומא טז:

תורה אור השלם

- בשעת ימים הולדת המזבח וקדשת אפר וקדוה המזבח קדש קדשים כל דבוצי במזבח יקדש. שבות טו, לו
- ש"יח ופיר"ד צ"ל פסוק זה: קרבן ראשיתו תקריבו אתם ליהנות ואל המזבח לא יעלו לרתי ידחתו. ויקרא ב, יב
- וליעבי' דיר צ"ל פסוק זה: ואת מזבח העולה ואת כל כלי' ואת הכיור ואת כגו: שבות ל, כב
- וקדשת אתם וקדו קדש קדשים כל דבוצי בקד' יקדש שבות לו, כט

גליון הש"ם

גב' לינה מועלת. עיין בב"מ דף קי ע"ג מרי"א: [תוס' ד"ה הילכתא וכו' ולא שייך לביטויך הילכתא למשטת. ע"י גל דף מה ע"א תוס' ד"ה הלכתא למשטת וכו'] ד"ס ד"ה בבב וכו' להכי איצטרך קרא. ע"י מנחות דף ט ע"ג תוס' ד"ה כגס:

מוסף רש"י

אפילו ה"ן על השלחן ימים רבים. כגון שבת ימים שעמד על השלחן קודם שנת הלאה (מנחות ז. מבחי"ז כבש בנין. כגס הכי הוא כמנחם לא נכל' (הפרשח חסיד ב:ח):

ליקוטים

אמר כי רב מ"ט דרב חסדא וכו', ולא ציטו ביוש מקום שורב הונא יפרש טעם רב חסדא הלמודי, אלא רבא כל המונח תלמודו של רב חסדא היה מפרש טעם רבו. הלכך בעל כרוך אמרי כי רב סתם רב המונח תלמודי רב חסדא, אבל אמרי כי רב במשמיה דרב סתם רב הונא תלמודו של רב. (הוסף מרי"א, סוף ערך רב מנחמא תלמוד רב)

שיטה מקובצת

רב חסדא אמר עמוד השחר ב'י פ' רבא ורב חסדא סביר דלחן עמוד העטבל שריא בלא ע"ג מנחות דמרי"א מדמינא כל הלילה עד הבקר מן בקר וקדש. ודוקא על המונח בלא אם היו לנטות קודם חלות שני שווי ככלל חזרה ולא מלאהן בקרה של לילה על המונח לא העטבל ועידין יטען כמרה ומעלה. מספר יטן (ב"ב:ז) לשלחן פורטין ב'י ב'י. וז"ת מלי חיות למיזויי לשלחן, דמיהי לגאר כלי שרת דהלית מועלת כגס אפילו למח שגן בחור כל שרת. וי"ל משום דמונח קבוע ובלחן קבוע ודמי' חיצוניות. ב"ב:ז) כלי שרת מתי שיקדשו את הפסולי'. נפ'י

בנוגטרס את ספר לענין פדיון בעי. א"ל מניחוס כי א"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לן. פי' אם כלי שרת מקדש פסולין ליקרב למתלה כחלי' עט על המונח דקד"ל רב ירדו א"ל ח' ולא לענין פדיון מנעיל ל. (א"ל מניחוס) והא נמי מניחא) שקבלו פסולין וקרוי את דמו כי ומתקדש שקבלו פסולים והדר וקרוי פסולים (דפסולים למתלה) [משמע] למתלה לא יעלו ובשרים גדבעד דדוקא משום דקבלו פסולין חקרוי פסולים דנגמר בפסול איספול ליה כפר בוריקת פסולים דלא יעלו למתלה. אבל אם קבלו פסולים גירדא חקרוי כשרים דזריקת מעלה היו לפי קדשו כל שרת אפי' שקבלו פסולים. אפי' למתלה נמי יעלו כלימורים, וכמו כן הדס מרק למתלה לפי קדשו כל שרת אפי' שקבלו פסולים, וכמו כן כל שרת מקדש פסולים למתלה ליקרב. וקשה דמקדמא למתלה ליקרב קמיבעיא ל' מכלל למתלה נמי קא מנעיל ליה ליקרב גדבעד או לא, ויפ"ה לא היה לו לומר אלא ליקרב קא קמיבעיא ל. ועי' דהכא משמע דריי' אית ליה דכלי שרת מקדשים למתלה ובפ"ק דמנחות (דף 1) משמע דסביר און מקדשים דנעשה מיניה ר"ל כי [כמנח מרי"א] ופי' ההם כגון שנעטמא דקד"ל אם עתלה את מדר אבל אם נכנסה לכלי אינה כשעיל כך קדושה ליקרב למתלה למנחא, אלאה דפשיטא [ליה] ההם דלחן מקדשין והכא פשיט דמקדשין. ועי' מנחן למדוי' פסול דס לפסול איברים, דהם און הפסול כלימורים העולין למנחא וא"כ און לאסרו להעלותו למתלה כשעיל הפסול כשקבלה הדס, אבל היכא שהפסול בעולין עמזו איש דומה להכשירו להעלותו כשקבלה הפסול. לכן נראה לרי"ד דה"ס כלי שרת מתי שיקדשו פסולים לענין ועיבד דאם עט לא ירדו כגון מנחה שנעטמא ומנח ככלי שרת ועלמה ע"ג מנח. ואי"ת מאי מנעיל ליה פשיטא דאם עט לא ירדו מיסוף ל' דמנח עמזו מקדש. וי"ל דה"ס כליצרים דלא מפקסין מנח, והא קא קמיבעיא ליה היכא שרדס עוד ככלי שרת ע"ג המנח דהכלי מפקסין בעימים ומשום מנח לא קדש, ומנעיל ליה דאם כלי שרת מקדשה לענין דאם עט לא ירדו. אי"ז מנעיל ליה לענין קמליס פסולים שאון המנח מקדשם אם לא קבלו ככר ככלי ואלו [ואון] הכלי מקדשין און המנח מועיל להם כלס. (א"ל ב) מניחוס כגס שהמונח מקדש וסי' אלאה כל שרת מקדש פסולין לכל הפחות כשכלי עט על המנח. וא"ל למתלה ליקרב קמיבעיא ל'. פשיטא דלא קדשי למתלה דהא אחר על בוסתא דף 78. ונתערב דמס דגס הפסולים יסוף לאמה מח המשלח יסוף לאמה נעמה הדס לא חקרו. אלאה כל שרת איש מקדש למתלה ליקרב דלא מקדש להי יספרי. וי"ל דכל יד נתינתמין יסול לנתימיה דליחיי שעיקר ככלי חול דלכדו דקדשין. (מנחות) [הא נמי מניחא] שקבלו פסולים כי, ודוקא קבלו פסולים חקרוי פסולים שכבר נעשיה חזיקה משי' אם עט לא ירדו, הא אם קבלו פסולים גירדא [ס"א], לא שייך דין או דאם עט לא

חלות שני עובלתן. שריי' ז' דידהו חלות שני של ליל המחרת: שאינו עושה לינה. לאחותו א' שעל הארץ שהרי כל הלילה כשר להעלותן מן הארץ ולמונח ב' דכמיא לא ילין חלב חגי עד בקר הא כל הלילה ילין: עושה עיכול. לשריי' דמערכה: אין כגון עיכול לעולם. וכל ב' שפוקעין

יחזיר ומועלין כהן עד שיעשו דשן: כל היכא דמשכחה לכו כו'. הלכך פירשו קודם חלות נמי הרי הן עיכול בחלות ואפילו החזירן לאחר חלות יא: אין מועלין כהן. ולא ד' לרביך להחזירן. ויאלו מדי מעילה גרסי' ולא נהנין מדרבנן: וא"ר חייא בר אבא. נמי כרז יוסף: וכן סני כר קפלא. כרז יוסף: רבא ורב חסדא צמאי פליגי. לומר דלא היו עיכול בחלות: בשמינים. אפילו מליעשות דשן: אינימא דלא ירדו. שאון שמהלך בשחר בראש המנח כהן צממערס: אלא דירדו. מן המנח לאחר עמוד השחר מיבעי נך מי היו כשאר לניס ונפסלים צעמוד השחר ומתנ' ב' בפסולים כך אם ירדו לא יעלו יא: או דינמא און לינה מועלת. ולא נפסלו ויחזור ויעלס: לשלחן מדמינ' על. למנח שאון לחס הפנים נפסל עליו אם שן כו לאחר ומנו: דסנן אפי' היה על השלחן ימים כו'. צממחות מתן כי סידר את הלחם ואת הבזיזין בלחד צצבת והקטיר את הבזיזין [צצבת] פסולה לפי שמחוסרים צצבת יא זמן שריזינן לעמוד עליו צצבת ימים כי"ד יעשה זה ססידרס בלחד צצבת יניחנה לצבת צצבה שאפי' היא כו': או דינמא לקרקע עזרה מדמינ' לה. דהא א"כ צצבת בנין היא כמנחה ולא כלי שרת כשלחן: מקטיר והולך לעולם. דאפילו אמרינן לינה מועלת בראש המנח מסקינן להו צמערכה יא שריי' פסולין שעלו לא ירדו: רבא אמר לא יעלו. דלינה מועלת והוו להו פסולין וכיון דירדו לא יעלו: אם המנח. ומשחת את המנח לרבות לא הכנס: הי"ד כלי שרס מניין ח' להנוגע כהן יקדש: מהו שיקדשו פסולין. הוא סבור לענין פדיון קמיבעיא ליה כגון מנחה טמאה שקדשה ככלי שרת מי קדשה קדושת הגוף ולא נפקא יא: להו לחולין דקדשה כלי אפי"ס שהיא טמאה או לא קדשה ומנ' א' המנחות והנסכים שנטמאו יס [לנהס] פדיון ואס משקדס יא ככלי נטמאו און להס פדיון: א"ל פסיוסו. דמקדשין ואון להס פדיון: א"ל לנכסיה ליקרב קמיבעיא לי. ולא לענין פדיון: ושקבלו פסולין וקרוי את דמו. אם עלה הבשר לא ירד: מאי לאו שקיבלו

חירץ מתחילה לפי סברתו כי נמי כלי שרת מקדש שלא צומנו שאני שולחן דלזיו נפסל עליו כלל צשום ענין דעל ב' כרחין שום פסוק יס על דבר זה שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: הגה"ה א' ב'בש בנין. וא"ת לרבי יהודה דאמר [לעיל נג]. עזרה מקדשת כמנחא אמאי איצטרך את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רפפה יעלה כ"ס כגס וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחא היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי איצטרך קרא: בלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין. פי' צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל תנימיה כו' א"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לי פשיט' דמקדש מקבלו פסולין וחקרוי את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וחקרוי פסולין לא עטו לא לא ירדו אם אס וקרוהו כשרים למתלה כשרים

יעלו איברים דזריקת מעלימא היא אף על גב דקבלוהו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדס מקדשת פסולין למתלה ליקרב ולזיכר קי פריש צקונטרס ומימה לפ' דא"כ תיקשי ליה מתני' [פד]. הלן והיואל והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עטו לא ירדו משמע הא למתלה לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדס כצשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזכר צפסול ועוד ב' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לרי"ס כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למתלה ליקרב וזיכר לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתערב צדס הפסולין דאמר ישפך לאמה ולא אמרינן דיקרב צהכי וכן הא דמתן (מנחות דף ק:) המנחות

קבלו פסולים כלי שרת מקדש הדס ליקרב למתלה אבל האימורים למתלה לא יעלו ואס עט לא ירדו, או נמי וקרוי פסולים אם עט אימורים לא ירדו. ואון או וקשה) דקבלו פסולים מקדש ליקרב הדס למתלה וזכרוי איש מקדש המנח אלא דאם עט לא ירדו אבל למתלה לא יעלו. דהא כלימורים קיימינן ובאימורים קבלו חקרוי למתלה לא יעלו ואס עט לא ירדו ומו לא מדי. אלו הקושיאס הקשה הכיר פטר לרי"ט והסכיב לו דמישטיס [ששון וחוריהו]. ח"ל מוס' אחרות [צממחות], לפירשי' קשה מאי מימינ' מקבלו פסולים חקרוי פסולים כלימורים, דבכא אם עט לא ירדו, אבל להעלות הפסולין עמלן איתמא שלא יטול כלי שרת לקדש. לכן פרי"ט דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לענין שאס עט לא ירדו, וכעי' כמקליס דקד"ל און המנח מקדשן אם לא נתקדשו ככלי ככר דהם קיי לכו איש דאוי למנח. ומימינ' כמקנא ח"ש וסבלן פסולין וכו', וזיין דהא דנקט מרייזיו היטע משום דדוקא קבלו פסולין חקרוי פסולין אמרינן כגס אם עט לא ירדו כיון שלא היו משרים לזורקס כסבלו אחר שקבלו כסבלו. אי"כ שייך למומר אם עט דכמו (כו) שלא משרי לזורקס כפסול לא משרי להעלותם לגבי מנח דכיון דאס עט לא ירדו, אבל קבלו פסולין לגד לא צעי לנקוט משום דעל קבלו פסולין צלחר לא שייך למתי' אם עט לא ירדו שרי לעלם לא יעלס לגבי מנח שיהיו משרים להעלותם דלון לזורק הדס למתלה ככלי כפסול. ומנעיל לו קבלו פסולים לגד אם עט לא ירדו לזמורין והס דכו לריי' אם עט דשרי לזורק הדס דמקדשין למתלה ליקרב. והא דנקט חקרוי וזכר למר או וקרוי פי' אם קבלו כסין חקרוי פסולין. והקשה רבינו מנחן ליפשוט דע"כ ריי' דמקדשין למתלה ליקרב דאי דיעבד דוקא כמו דאמרינן במונח למח ל' ככלי שרת ליות מקדשן מיסוף ל' שריי' מנח יקדש. וי"ל דנפקא מינה שיהא מקדש אוחס דמקדמא כגס שהמונח מקדש וכו' משמע שכלי מקדש מכח עמזו כמו המנח קמליס שלא קדשו ככלי כשיעוס חוך הכלי יחא מקדשן דהמונח און מקדשן דלזיוס דלזיויס למנח ע"כ. דור"ד לשלחן ב'י ריבנא בנא א"י דאא פסול לאחר שבת כשפגדו בחילתיו. דהסס מיירי שנסדר שלא במונח כמנחות כפון שמי הלחם (מנחות דף ק.) דקדמתי לו שרת מקדשין כלי שרת מוכיר ר' ויחא כ'. וי"ל דממשנה יתירא דקיימ דאי לא אלא אלא לכויות דלון כלי שרת מקדשן שלא במונח לא היו ליעמי' אלא יתנימא לשבת הלאה, דמקדמא אפי' כן עט הפולין יחיס הכיכ מנחמא דלון נפסולין עט הפולין אפי' מוכיר במונח. ואי"ת אי"כ מאי פסול הכי אפי' כלי שר' עט שרת מקדשין שלא במונח ליקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מועיל לענין שלא יפסלו צלינה. וי"ל דשפאי הכא דסדרו במונח אבל ההם שסדרו שלא במונח און מועיל השולחן לליל כפסול לילס (הוריות: ב'א ז') וי"ל דייקא פליגמא ויתירא. עיי' תוס' מנחות דף ט' ג'א"י ד"ס שאפילו:

המזבח מקדש פרק תשיעי וזבחים

פז.

אמרי **בי רב מ"ט** דרב חסדא. אע"ג דלמרי בי רב ז' רב הונא ורב חסדא תלמודי ז' שמא רב הונא נמי אמרה ופי' טעמו והס"ס קציעא צלשון זה מ"ט דרב חסדא אי נמי מזינו שרב הונא רגיל לשבח דבריו כדאמר בגיטין (דף 1) חסדא שמך וחסדאין מילך ובמסכת שבת (דף פג.) מ"ט לא שכחת: גבי רב חסדא למחדן שמעמתיא: **מה** חצות שאין עושה לינה בו'. ורבה לטעמיה דלית ליה צמקון און לינה מועלת בראשו של מנחם ולית ליה ק"ו דרב חסדא דלויכא דלויכא מזה מזה לחזות שכן עושה עיכול בראשו של מנחם דאס פקע לא יחזיר תלמר צעמוד השחר שאין לינה פוסלת בראשו של מנחם כך פי' ה"ר מנחם זל"ל: **ורב חסדא אמר אין בהם עיבוב** א"עו"ם. וליכא למימר דעמוד השחר שני יעשה עיכול מק"ו א' לחזות שהרי אינו עושה לינה ב' אלא לקרצנות היום שלפניו:

הילכתא ברב יוסף. פירוש יפה אמר ואון זה פסק הלכה * ולא שייך למיפרך הילכתא למשיחא דהא לצסוק נמי מוכח דלא פליגי עליה וא"כ הלכה למח לי: **לא** נהנין. רבינו הנה מפרש מן המורה כיון שהס לחמו של מנחם ומ"מ יאל מידי מעילה דכיון דחזות עוכלס נעשיט מזוותס ולא חזרה צהס מעילה ז' לשלחן מדמינן א"ה דהנן אפי"ו היה על השולחן בו'. כשנסדר כהילכתו וי"ל דדייק מלישאן יתירא דקאלמר שאפי' הוא על השולחן כי דמשמע שאל להוסיף אפי' צענין זה והא ב' לימא דהא דוקא משום שנסדר בלחד צצבת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאיתא שילהי שמי הלחם (מנחות דף ק.) וסכר אמר להס הממונה (וימא דף כט:) דטעמא ב' דכלי שרת און מקדשין שלא צומנו ולא ב' משני החס טעמא דשלחן אינו מקדש ליפסול צלינה דלממר הכא דצעי למיקף מיניה מנחם וא"ע אי מני למימר דכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא יפסל צלינה זה משמיענו לינשא יתירא דאפילו על השלחן כו' וההס דפריק ב' כיון דלינה אינו ממוסר זמן צ"י שמי ליפסול ומשני כיון דנסדר שלא כהלכתו נעשה כמי שסדרו נפסל צלינה וי"ל דחתא למימר דאס נסדר צלינה כיון דלינה אין ממוסר זמן נפסל צלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ציוס שרת אפילו היה שס ימים רצים אינו נפסל דנעשה לחמו של מנחם ב' מ"מ תימה למח לא דבר וזו שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: הגה"ה א' ב'בש בנין. וא"ת לרבי יהודה דאמר [לעיל נג]. עזרה מקדשת כמנחא אמאי איצטרך את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רפפה יעלה כ"ס כגס וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחא היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי איצטרך קרא: בלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין. פי' צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל תנימיה כו' א"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לי פשיט' דמקדש מקבלו פסולין וחקרוי את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וחקרוי פסולין לא עטו לא לא ירדו אם אס וקרוהו כשרים למתלה כשרים

יעלו איברים דזריקת מעלימא היא אף על גב דקבלוהו פסולין דכלי שרת שקבלו זו הדס מקדשת פסולין למתלה ליקרב ולזיכר קי פריש צקונטרס ומימה לפ' דא"כ תיקשי ליה מתני' [פד]. הלן והיואל והטמא שנשחט מוח לזמנו ומוך למקומו כו' אם עטו לא ירדו משמע הא למתלה לא יעלו ואע"ג דנתקבל הדס כצשרות ככלי שרת דהא לא איירי מידי צנתקבל צפסול וזכר צפסול ועוד ב' לן דמה ויאל דמה ונטמא דמה אמאי לא יעלו לרי"ס כיון דכלי שרת מקדשין את הפסולין למתלה ליקרב וזיכר לדחות כל הני כגון שיסנן עמה ככלי חול דהוה ליה כירדו וכן נתערב צדס הפסולין דאמר ישפך לאמה ולא אמרינן דיקרב צהכי וכן הא דמתן (מנחות דף ק:) המנחות

קבלו פסולים כלי שרת מקדש הדס ליקרב למתלה אבל האימורים למתלה לא יעלו ואס עט לא ירדו, או נמי וקרוי פסולים אם עט אימורים לא ירדו. ואון או וקשה) דקבלו פסולים מקדש ליקרב הדס למתלה וזכרוי איש מקדש המנח אלא דאם עט לא ירדו אבל למתלה לא יעלו. דהא כלימורים קיימינן ובאימורים קבלו חקרוי למתלה לא יעלו ואס עט לא ירדו ומו לא מדי. אלו הקושיאס הקשה הכיר פטר לרי"ט והסכיב לו דמישטיס [ששון וחוריהו]. ח"ל מוס' אחרות [צממחות], לפירשי' קשה מאי מימינ' מקבלו פסולים חקרוי פסולים כלימורים, דבכא אם עט לא ירדו, אבל להעלות הפסולין עמלן איתמא שלא יטול כלי שרת לקדש. לכן פרי"ט דבעי כלי שרת מהו שיקדשו פסולין לענין שאס עט לא ירדו, וכעי' כמקליס דקד"ל און המנח מקדשן אם לא נתקדשו ככלי ככר דהם קיי לכו איש דאוי למנח. ומימינ' כמקנא ח"ש וסבלן פסולין וכו', וזיין דהא דנקט מרייזיו היטע משום דדוקא קבלו פסולין חקרוי פסולין אמרינן כגס אם עט לא ירדו כיון שלא היו משרים לזורקס כסבלו אחר שקבלו כסבלו. אי"כ שייך למומר אם עט דכמו (כו) שלא משרי לזורקס כפסול לא משרי להעלותם לגבי מנח דכיון דאס עט לא ירדו, אבל קבלו פסולין לגד לא צעי לנקוט משום דעל קבלו פסולין צלחר לא שייך למתי' אם עט לא ירדו שרי לעלם לא יעלס לגבי מנח שיהיו משרים להעלותם דלון לזורק הדס למתלה ככלי כפסול. ומנעיל לו קבלו פסולים לגד אם עט לא ירדו לזמורין והס דכו לריי' אם עט דשרי לזורק הדס דמקדשין למתלה ליקרב. והא דנקט חקרוי וזכר למר או וקרוי פי' אם קבלו כסין חקרוי פסולין. והקשה רבינו מנחן ליפשוט דע"כ ריי' דמקדשין למתלה ליקרב דאי דיעבד דוקא כמו דאמרינן במונח למח ל' ככלי שרת ליות מקדשן מיסוף ל' שריי' מנח יקדש. וי"ל דנפקא מינה שיהא מקדש אוחס דמקדמא כגס שהמונח מקדש וכו' משמע שכלי מקדש מכח עמזו כמו המנח קמליס שלא קדשו ככלי כשיעוס חוך הכלי יחא מקדשן דהמונח און מקדשן דלזיוס דלזיויס למנח ע"כ. דור"ד לשלחן ב'י ריבנא בנא א"י דאא פסול לאחר שבת כשפגדו בחילתיו. דהסס מיירי שנסדר שלא במונח כמנחות כפון שמי הלחם (מנחות דף ק.) דקדמתי לו שרת מקדשין כלי שרת מוכיר ר' ויחא כ'. וי"ל דממשנה יתירא דקיימ דאי לא אלא אלא לכויות דלון כלי שרת מקדשן שלא במונח לא היו ליעמי' אלא יתנימא לשבת הלאה, דמקדמא אפי' כן עט הפולין יחיס הכיכ מנחמא דלון נפסולין עט הפולין אפי' מוכיר במונח. ואי"ת אי"כ מאי פסול הכי אפי' כלי שר' עט שרת מקדשין שלא במונח ליקדשו ולפסול, הרי הכא אמר דשולחן מועיל לענין שלא יפסלו צלינה. וי"ל דשפאי הכא דסדרו במונח אבל ההם שסדרו שלא במונח און מועיל השולחן לליל כפסול לילס (הוריות: ב'א ז') וי"ל דייקא פליגמא ויתירא. עיי' תוס' מנחות דף ט' ג'א"י ד"ס שאפילו:

לג א מיי פ"ב מהלכות מעילה הלכה י:
לד ב מיי פ"ה מהלכות ממדין ומוספין הלכה י:
לה גד מיי פ"ג מהל' פסולי המוקדשין הלכה יא:
לו ה מיי סס הלכה יז יע:

שינויי נוסחאות

א] כג"מ נוסף ויצאו מידוי מעילה ולא בנינו. ועי' רש"י ודק"ס: ב] כגמ"י נוסף א"ר יוחנן, וכן להלן כסמון: ג] כ"א לא צריכא דירדו מאי לשלחן כו' (כ"ב: ז) ד' לרקיע עזרה (כ"ב:ז) וכו"ה ברש"י: ח] לינה מועלת (ש"ס: ז) מקטירי (כ"ב:ז) וכן כסמון: ו] לא מלאמי פסוק זה כמ"ס שלן כ"י משא כפרסת שמן המטהה כמזב' וימשחת בו מזה אלא חלל מועד וגו' ואת מנחם העולה: ז'ל כסלן ואת מובה, וכן ז'ל כפשי"מ (יעב"ד), וככ"מ ו' ד"ו הגירסא אל המובהב וסופיקו הש"מ לא יעלו, וכו"ה כמ"ס פ' זו ובפס"ד: ח] אית דגרסי' כל אשר יחי בהם יקדש וכו"ה (פ"ד:ז) ככ"י: ט] מקדשין את הראוי להם (ש"ס: ז) לשירי (ש"ס:ז) ואל"י איתנן (ש"ס: ז) וכל שעת שפוקעינן (כמתי: ש"ס: ז) חצות אין מועלין כו' הד"א (הגרי"ב: ז) דלא היה צריך להחזירין (ש"ס: ז) ובס"י הס"ד ואל"י מלי' יצאו וכו' (ג"ל:ז) ועי' דק"ס: טו] יעלו או דילמא הד"א (שסכ"י וס"ה: ז) טו] מיבט בשבת מנחם (ש"ס: ז) ללמעריכה (כמתי: ז) ח"ל כל (ש"ס: ז) וכל חו בספריו לחולין כל"ל (ש"ס: ז) עי' טע"ק: כא] מק"ו דליה א"כ אם עמוד מלישאן יתירא דקאלמר שאפי' הוא על השולחן כי דמשמע שאל להוסיף אפי' צענין זה והא ב' לימא דהא דוקא משום שנסדר בלחד צצבת שלא כהילכתו לא מיפסל כדאיתא שילהי שמי הלחם (מנחות דף ק.) וסכר אמר להס הממונה (וימא דף כט:) דטעמא ב' דכלי שרת און מקדשין שלא צומנו ולא ב' משני החס טעמא דשלחן אינו מקדש ליפסול צלינה דלממר הכא דצעי למיקף מיניה מנחם וא"ע אי מני למימר דכי נסדר כהילכתו נעשה לחמו של שלחן טפי לא יפסל צלינה זה משמיענו לינשא יתירא דאפילו על השלחן כו' וההס דפריק ב' כיון דלינה אינו ממוסר זמן צ"י שמי ליפסול ומשני כיון דנסדר שלא כהלכתו נעשה כמי שסדרו נפסל צלינה וי"ל דחתא למימר דאס נסדר צלינה כיון דלינה אין ממוסר זמן נפסל צלינה אבל נסדר כהלכתו ממש ציוס שרת אפילו היה שס ימים רצים אינו נפסל דנעשה לחמו של מנחם ב' מ"מ תימה למח לא דבר וזו שאינו נפסל אפילו כי נסדר כהלכתו: הגה"ה א' ב'בש בנין. וא"ת לרבי יהודה דאמר [לעיל נג]. עזרה מקדשת כמנחא אמאי איצטרך את לרבינו כגס הא כיון דירד ע"ג רפפה יעלה כ"ס כגס וי"ל דשמא הא דעזרה מקדשת כמנחא היינו כשיירן להקטיר עליה אבל פסולין לא * להכי איצטרך קרא: בלי שרת מהו שיקדשו את הפסולין. פי' צקונטרס דלענין פדיון צעי א"ל תנימיה כו' א"ל למתלה ליקרב קמיבעיא לי פשיט' דמקדש מקבלו פסולין וחקרוי את דמו מאי לאו שקבלו פסולין וחקרוי פסולין לא עטו לא לא ירדו אם אס וקרוהו כשרים למתלה כשרים

שיטה מקובצת (המשך)

ירדו דהוא לא יבאו לדי עליה דכיון שנתקבל הדס כפסול לא חקרוי אלא יסוף לאמה אלאה און כלי שרת מקדש דאס שנתקבל כפסול להעלותו למתלה על המנח וכיון שאין הדס מרק על גבי המנח לא יבאו האימורים לדי' עוליה) וסוב לא מרק פשיטא דאפי' עט ירדו וטעמא משום דלון האימורים כקטירס א"כ"כ מרק הדס השמאל לא יעשו חזיקה כפסול שארי און מקדשים כלי שרת למתלה ליקרב ומש"ה כי קבלו פסולים ולא וקרוי ירדו, ותפשוט מהא דלחן כל שרת מקדש למתלה ליקרב. לא שקבלו פסולים כי וזיין